

Zbrklík a skřet Jeremiáš

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Zbrklík a skřet Jeremiáš

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Sandra Dražilová Zlámalová

ZBRKLÍK A SKŘET JEREMIÁŠ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 249. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2025

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2025

ISBN 978-80-271-8199-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-5505-7 (print)

Pišišvoři	7
Kde je?	12
Bez pekla	18
Čaroděj Kazičas	27
Cesta zpět	37
V pravěku	43
Skřet Jeremiáš	50
Zlé úmysly	57
Pračert	62
To je konec?	67
Do akce!	72
Peklo bude!	80

„Chichichi,“ znělo zlověstně odkudsi zpoza rohu pekelné spisovny, tedy místa, kde čerti zapisují důležité události, které se kdy v pekle staly.

„Slyšel jsi to?“ ozval se Tadeáš a kroutil hlavou sem a tam, aby spatřil, odkud ono zachichotání zaznělo.

Zbrklík poplácal kamaráda po rameni: „Nešlo to přelechnout. Ale už pojd'. Víš, jak bude starý Pecolt vyvádět, když zase přijdeme pozdě?“ Sotva to dořekl, dal se do běhu, čertidlo mu bylo v patách.

Starý čert Pecolt byl rok od roku větší a větší mrzout a letos měl na starost zápisy do pekelné kroniky. „Belele, může být něco větší otrava než psaní?!“ rozčiloval se a vzteky se skoro třásl.

Ono se není čemu divit. Nikdy to nebyl zrovna nejpilnější žák a psaní mu odnepaměti dělalo ohromné potíže. Nerad o tom mluvil.

„Belele, kde jen ti malí čertíci můžou být? Belele!“

„Chichichi!“ ozvalo se čertu Pecoltovi přímo nad hlavou.

„Ještě vy jste tu chyběli, pišišvoři jedni zatracení, běžte si pišišvořit jinam. Belele!“ zadupal čert Pecolt, aby malé pišišvory vyhnal.

Dup, buch, žuch!

„Jsme tady, belele,“ hlásil čert Zbrklík, který pospíchal s čertidlem Tadeášem tak usilovně, až se jim ocasy připletly pod kopyta a prásk! Oba se váleli v prachu na zemi na jedné hromadě.

„Tak vstávat, čertiska, a šup do psaní! Belele, však víte, že už pořádně nevidím,“ brblal čert Pecolt.

Oba se na sebe podívali. Ono totiž bylo po celém pekle známo, že čert Pecolt nerad píše. Proč asi? Tadeáš se sice nad slovy starého čerta ušklíbl, ale nic neřekl. Zbrklík vzal velkou pekelnou kroniku a chtěl ji opatrně položit na očouzený kulatý stůl, který stál uprostřed spisovny.

Pekelná kronika byla chráněna kouzlem trvalého doplňování, takže se nemohlo stát, že by se čerti ocitli na poslední stránce a neměli by kam psát. Však také byla s každou událostí širší, větší a těžší.

„Musíme na tu knihu, Zbrklo, dávat pozor, belele,“ řekl Pecolt a přidržoval ji z druhé strany. „Je pekelně důležitá.“

Tadeáš nalistoval stránku s posledním zápisem. Opatrně vzal kronikářský brk a chtěl ho namočit do inkoustu. Jenže ouha!

„Fuj, belele, co to u všech připálených polen je? To klouže, kdo popatlal brk máslem?!“

Brk vyklouzl Tadeášovi z ruky, nadělal všude kaňky a rozbil se o podlahu.

„Pišišvoři jedni zatrolení! Belele,“ zlobil se čert Pecolt a dodal: „Události doplníme, až seženeme u Lucifera nový brk.“

Jenže pišišvoři řádili všude. Ajajaj.

„Od kdy v pekle sněží! Kde jsou ti zpropadení pišišvoři,“ zahromoval vládce pekel.

„Chichichi...“

Z jiného konce pekla zněla zase nazlobená čertice Uhelnice: „Belele, co je to dnes za den! Kdo vyměnil sůl za cukr? Slaná bábovka a sladké klobásky, bléééé!“

„Chichichi...“

Že čerti jsou často líní a rádi se povalují v teplíčku u kotlů, je věc nad slunce jasná. Však je to také nejoblíbenější činnost všech starých čertů, při které rozumují a hloubají. Jenže někdy je přemůže únava, jako právě teď.

Hvízd!

„Chichichi, ocasy!“

Pišišvoři se jako na povel objevili a spícím čertům svázali ocasy do jednoho velikého uzlu. Ajajaj! To vám byla mela, když se čerti probudili. Hromovali, nadávali a spílali pišišvorům tak dlouho, až se náhle ozvalo: Prásk! A pišišvoři byli fuč.

„Belele, belele! To jsem zvědav, kam se zase poděli,“ řekl Lucifer, třikrát zadupal a škody se samy od sebe začaly napravovat.

Inu, pišišvoři záškodničiny jsou po čertech nepříjemné. Tak napravování zdar!

„U všech rohatých, taková spoušť, belele!“ zlobila se čertice Rozumbrada, jen co vkročila do čertovské spisovny. Na očouzeném kulatém stole uprostřed místnosti ležela otevřená pekelná kronika, plná inkoustových kaněk. Okolo stolu se povalovaly části kronikářského pekelného brku a rozlitý černočervený inkoust, který měnil barvu podle typu zápisu v knize.

Čertice popadla koště, hadr a pustila se do úklidu. Netrvalo dlouho a spisovna byla skoro jako dřív. Opravdu jen skoro.

„Tady něco nehraje,“ pronesla Rozumbrada polohlasně, když odstranila poslední inkoustovou skvrnu. Sklonila se ke kronice a zhluboka k ní přičichla. „Zvláštní, smrdí jinak, nezvykle.“

Prohlížela si kroniku, usilovně v ní listovala a nic. Vlastně ani netušila, co hledá. „Stejně je tu něco špatně, cítím to, belele. Ale co?!“

Nejen že je Rozumbrada chytrá až na půdu, ale jako každá správná čertice má i šestý smysl na kdejakou lotrovinu. Však se zeptejte svých maminek, ty také zajisté mají čich na veškeré vaše vylomeniny. A u čertic je o chlup vyvinutější, tuší totiž lumpárny všech.

„Děje se tu něco nekalého, ale já na to přijdu, belele.“
A s těmito slovy odešla zpátky do listovny, kde trávila velkou část dne.

* * *

„Šup, šup, běžíme! Žádné ulejšování, všechno vidím!“ povzbuzovala malé čertíky čertice Hybajda, která měla na starost pohyb v pekelné škole.

Ted' úplně vidím, jak nechápavě koulíte očima a krou-
títe hlavou. Copak to dává smysl? Čerti a pohyb! Ano,
je to tak, i v pekelné škole zavedli nový předmět čerto-
cvik. A s heslem „ve zdravém čertu čiperný duch“ ted'
každé ráno běhali malí čertíci ven před pekelnou brá-
nu, kde se nejprve rozcvičili. A poté trénovali skok do
pytle, šplh po stromě, skok z větve na větev – prostě
samé po čertech správné aktivity.

„Bugroši, pojd', poběžíme spolu, ostatní jsou už před
bránou a čekají jen na nás.“

„Belele! Pančitelko, mně se nechce, belele!“

Jenže čertice Hybajda věděla, že i ty největší lenochy
je potřeba rozhýbat. Proto mrkla na čerta Bugroše,
plácla ho do ramene a křikla: „Máš ji, belele!“ A pelá-
šila rychle směrem k pekelné bráně.

Byla fikaná, to se musí nechat. Však ono plácnutí
donutilo Bugroše, aby vyvinul tu nejvyšší možnou
rychlost, jak moc chtěl čertici Hybajdě „babu“ vrátit.
Přece se nenechá zahanbit!

Ajajaj. Běžel, metelil, až najednou prásk! Narazil do skupiny čertíků v čele s paní učitelkou, kteří zůstali stál před pekelnou bránou a nevěřicně na ni zírali. Co zírali, přímo valili oči.

„Bugroši, belele! Příště brzdi včas,“ zlobil se Zbrklík, když se všichni čerti pomalu vymotávali z hromady.

„Hej! Proč tu stojíte jak smrdutý kouř ze starého kotle?!“ zlobil se čert Bugroš.

Zbrklík ho vzal za ruku a řekl: „Koukej!“ a ukázal na bránu. Z ohromné pekelné brány zbývala už sotva polovina, která se každým okamžikem zmenšovala a zmenšovala.

Čert Bugroš, lenoch a lotr první kategorie, vykulil oči, pak si je pořádně protřel a znova se podíval. Zavrtěl hlavou a začal sahat kamsi do prázdna. „Ty brďo, kde j-je?! Belele!“ zeptal se vyděšeně.

Pak se jako ve zpomaleném filmu otočil zpět na ostatní čertíky i paní učitelku Hybajdu a nešťastně zopakoval: „Kde je?“

„Hlavně nepanikařit! Seřadíme se, belele, a pak v klidu půjdeme říct vládci pekel, co se stalo, ano? V klidu, opakuji, v klidu. Belele!“

Jen to Hybajda dořekla, čertíci se jako na povel rozběhli směrem ke kotlům a celou dobu křičeli: „Zachraň se, kdo můžeš! Konec pekla je tady! Pekelná brána zmizela! Pomóc! Brána je fuč! LU-CI-FE-RÉÉÉ!“

Než doběhli všichni čertíci ke kotlům, už tam stál vládce pekel. Ruce měl založené na prsou a se zachmuřeným výrazem čekal, co se dozví. „Belele, belele! Hybajdo, co zaslechly moje pekelné uši?!“ zahromoval.

Čertice se koukla napravo i nalevo. Všichni stáli ani nedutali, jen natahovali uši, aby jim neuniklo ani jedno jediné slovíčko.

„Mají pravdu, pekelný vládce! Opravdu brána mizí, úplně se ztrácí! Přímou před očima!“

„Belele, u všech rohatých, co to zase je?! Pekelníci, k bráně! Hned!“ křikl a sám se rozeběhl ke skoro již zmizelé pekelné bráně. Ostatní čerti pelášili za ním, až jim prach od kopyt odletoval.

Jen čertice Rozumbrada zamířila rovnou do spisovny. Pořád jí něco nesedělo, bylo třeba pekelnou kroniku znovu pořádně prostudovat.

Tak jim držte pěsti, protože tohle je teprve začátek!

„Tak, moji milí čerti, čertíci i čertice, tohle je začátek konce pekla,“ pronesl smutně Lucifer, který sledoval místo, kde ještě před chvilkou stála pekelná brána.

Ted' tam už nebylo nic, vůbec nic. Jen ohromná, prázdnotou zející díra ven. Ajajaj.

Vypukla panika. Čerti pokřikovali jeden přes druhého tak, že nebylo slyšet vlastního slova.

„Klid! Tichooo!“ zjedнала si čertice Rozumbrada pořádek, když se vrátila ze spisovny.

Chvilku trvalo, než se panikařící čerti zastavili, přimhouřili oči a povytáhli uši – to, aby lépe slyšeli.

„Nic se neděje jen tak samo od sebe,“ začala čertice a sledovala ostatní, jak napjatě poslouchají. „Všechno má svůj důvod, svou příčinu, a to jak v pekle, tak i ve světě lidí.“

„Belele, to je sice pěkné, ale nevysvětluje to, kam zmizela brána. Belele!“ odvětil mrzutý čert Pecolt a ostatní brblali spolu s ním.

Jenže čertice Rozumbrada byla nejen chytrá až na půdu – to je nejvíc, jak čert může být chytrý –, byla také mazaná.

„Přesně, Pecolte, belele! A na to musíme přijít!“ Opět si získala pozornost všech, i samotného vládce pekel. „Čert Všeuměl s dalšími by mohl vymyslet nějaká vrata, aby sem netáhlo.“

„Belele, ty jsi hlavička makovička,“ pochválil ji čert Všeuměl.

Čertice pokračovala: „Čertovský učitel Hernajs by mohl s čertíky sepisovat, co všechno mizí, a ostatní začnou pátrat po tom, proč brána zmizela.“

A začala mela, každý se vydal přesně tam, kam Rozumbrada určila – však měla podporu i samotného vládce pekel.

* * *

„Kameny, klády a trocha železa, belele!“ řekl Všeuměl čertům Valibukovi a Bucharovi.

Oba to byli siláci a koumáci. Však většina pekelných vynálezů byla dílem těchto tří čertů.

